

Temat: W świecie rzeźby.

Rzeźba

Dzieła rzeźbiarskie możemy podziwiać nie tylko w galeriach i muzeach.

Spotykamy je niemal każdego dnia w miejscach publicznych, kościołach, parkach, na cmentarzach.

Podobnie jak np. dzieła architektury rzeźby są stałym elementem naszej codzienności.

Anish Kapoor [anisz kapur],
Cloud Gate [klaud gejt] (*Brama chmur*),
Chicago [szikago]

Krótką historia:

<p>Początki Pierwsze rzeźby pochodzą sprzed ok. 30 tysięcy lat. Początkowo były to drobne figurki z kości i kamienia. W uproszczony sposób ukazywały ludzi (np. kobiety w ciąży), zwierzęta lub bogów. Często używano ich w obrzędach magicznych.</p>	<p>III tys. p.n.e.–V w. Rozkwit sztuki rzeźbiarskiej nastąpił wraz z pojawieniem się starożytnych cywilizacji. W antycznej Grecji zaczęto tworzyć dzieła oparte na proporcji, harmonii i wiernym naśladowaniu natury. Do dziś są one uważane za wzór piękna.</p>	<p>VI w.–XIV w. W średniowieczu rzeźba służyła głównie szerzeniu i umacnianiu wiary religijnej. Artyści przedstawiali sceny biblijne, świętych, wybitnych władców. Ważniejsza od wiernego naśladowania natury była chrześcijańska wymowa dzieła</p>	<p>XV w.–XVI w. W okresie tym rzeźbiarze wrócili do wzorów antycznych. Ukazywali przede wszystkim piękno i doskonałość ludzkiego ciała, dlatego nawet postaci biblijne przedstawiali nagie lub skąpo ubrane. Zaczęto tworzyć też posągi osób świeckich.</p>

			
<p>XVII w. Rzeźby tej epoki są dynamiczne i pełne ekspresji. Artyści z upodobaniem ukazywali bogactwo szczegółów, a dzieła często były bardzo dekoracyjne. Oprócz scen religijnych przedstawiano także popularne motywy mitologiczne.</p>	<p>XVIII w. Ten okres w sztuce nazywany jest klasycyzmem. Ówczesni twórcy wzorowali się na sztuce antycznej. Poszukiwali idealnego piękna w prostocie, harmonii i proporcji. Ukazywali postaci i sceny mitologiczne, wykonywali również popiersia.</p>	<p>XIX w. Dziewiętnastowieczna rzeźba wiernie naśladowała rzeczywistość. Podejmowano tematy związane z codziennością, uwieczniano osobistości życia publicznego lub upamiętniano wydarzenia i postaci historyczne. Rozwinęła się też rzeźba pomnikowa.</p>	<p>Współczesność W rzeźbie XX i XXI w. nie ma jednego dominującego nurtu. Współczesne dzieła cechuje ogromna różnorodność. Powstają rzeźby zarówno całkowicie zrywające z realizmem, jak i nawiązujące do tradycji klasycznej, często w nowatorski i zaskakujący sposób.</p>

Język rzeźby

Główne środki wyrazu:

- tworzywo – materiał, z którego została wykonana rzeźba, np. kamień, drewno, gips, metal, glina;
- kompozycja – przemyślany układ poszczególnych części rzeźby;
- kompozycja może być dynamiczna lub statyczna, niezależnie od tego, czy dzieło składa się z jednego (np. posąg), czy też z wielu elementów (rzeźba grupowa);
- faktura – sposób uformowania powierzchni rzeźby; może być np. gładka, chropowata, matowa, lśniąca, surowa lub starannie obrobiona;
- wielkość – rozmiary rzeźby są zazwyczaj związane z jej funkcją, np. dzieła monumentalne najczęściej ustawia się w miejscach publicznych – zwykle upamiętniają ważne postaci lub wydarzenia historyczne – z kolei drobne rzeźby częściej pełnią funkcję ozdobną i ustawiane są w pomieszczeniach prywatnych.

Temat: W świecie rzeźby.

Polecenia:

1. Zapisz temat w zeszycie.
2. Zapoznaj się z krótką historią oraz językiem rzeźby (jeśli możesz wydrukuj i wklej do zeszytu, jeśli nie to przepisz).
3. Znajdź w Internecie obraz rzeźby „Wenus z Milo”.
4. Odsłuchaj opis rzeźby „Wenus z Milo” (fragm.. z lektury S. Żeromskiego „Ludzie bezdomni”:
(tylko od 6:23 do 10:35 min.)

https://youtu.be/4ss66ZFkZdQ?list=PLL2Ik4KS304y83fSXku_50qoPMEOayLmk

POLECENIE 3 i 4 WYKONAJ JEDNOCZEŚNIE (tzn. kiedy będziesz słuchał opisu rzeźby przyglądaj się jej).

5. Przepisz z Internetu informacje o rzeźbie „Wenus z Milo”.